

JUBILEUSZ PROF. TADEUSZA BILIŃSKIEGO

26 czerwca odbyła się w naszej uczelni Sesja Jubileuszowa z okazji siedemdziesięciolecia urodzin prof. Tadeusza BILIŃSKIEGO. Sesję otworzył i prowadził dziekan Wydziału Inżynierii Lądowej i Środowiska UZ prof. Tadeusz Kuczyński. Jako pierwszy krótko przedstawił sylwetkę Szanownego Jubilata oraz złożył na jego ręce życzenia, JM Rektor UZ, prof. Michał Kisielewicz. Laudację, której tekst publikujemy poniżej, wygłosił prof. Jan Kmita z Politechniki Wrocławskiej.

Sesję zaszczyliły swą obecnością osoby ze świata nauki, polityki, gospodarki oraz organów rządowych i samorządowych związane z osobą Profesora, a w tym między innymi prof. Katarzyna Duczkowska-Malysz – Doradca Prezydenta PR, Jolanta Danielak – Wicemarszałek Senatu RP, Zbyszko Piwoński – Senator RP, Andrzej Bocheński – Marszałek Województwa Lubuskiego, Bożena Ronowicz – Prezydent Miasta Zielona Góra, Lesław Batkowski – Przewodniczący Rady Miasta Zielona Góra, Krzysztof Romankiewicz – Starosta Powiatu Zielonogórskiego, Minister Andrzej Urban – Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego, Józef Lenart – Prezes i Zenon Żuromski – Naczelnny Inżynier w Przedsiębiorstwie poszukiwań Naftowych „Diament” w Zielonej Górze, prof. Tomasz Łodygowski – prorektor Politechniki Poznańskiej, prof. Stanisław Kuś z Politechniki Rzeszowskiej i wielu innych.

Marek Dankowski

LAUDACJA WYGŁOSZONA PODCZAS UROCZYŚĆ PRZEZ PROF. JANA KMITĘ

TADEUSZ BILIŃSKI nauczyciel akademicki, naukowiec, polityk

Mam zaszczyt przedstawić osobowość i dokonania profesora zwyczajnego, doktora habilitowanego nauk technicznych budownictwa lądowego **Tadeusza Bilińskiego na Jubileusz siedemdziesięciolecia Jego Urodzin**.

Dla syntetycznego ujęcia w niniejszej laudacji przebogaty osiągnięć Jubilata w zakresie dydaktyki, nauki, wychowania kadr, działalności społecznej oraz politycznej wykorzystuję obszernie zestawienia jego dorobku w postaci załączników opracowania laudacyjnego wraz z dokumentacją fotograficzną zamieszczonych w księdze jubileuszowej.

Są to: Życiorys (1), Spis prac opublikowanych (2), Działalność w zakresie kształcenia kadry naukowej (3), Opracowane opinie o dorobku naukowym i dydaktycznym pracowników nauki (4), Recenzje wydawnicze (5), Udział w zjazdach naukowych, konferencjach i posiedzeniach naukowych (6), Wystąpienia na seminariach, konferencjach i posiedzeniach naukowych (7). Wykorzystuję też inne udostępnione mi materiały, w tym wydane przez Wydawnictwo WSI w Zielonej Górze w 1996 roku opracowanie pt. „Profesor Tadeusz Biliński 40 lat pracy naukowej i dydaktycznej” oraz własne rozeznanie w działalności akademickiej Jubilata.

Lata młodości

Prof. Tadeusz Biliński urodził się 4 grudnia 1932 roku w Trzemesznie, w woj. bydgoskim, w rodzinie mieszczańskiej, z ojca Czesława i matki Anny z domu Jankowiak. Szczęśliwe dzieciństwo przerwała wojna. Już w grudniu 1939 roku w ramach szerokiej akcji niemieckiej została cała jego rodzina przesiedlona do Generalnej Gubernii. Przebywał z rodzicami i rodzeństwem najpierw w Garwolinie pod Warszawą, a na-

stępnie w Lublinie, Częstochowie i w Garbatce. Do szkoły chodził do Trzemeszna, gdzie zdał egzamin do II kl. Gimnazjum i Liceum im. Kilińskiego, ale w 1947 r. kontynuował już naukę w Gimnazjum i Liceum św. Marii Magdaleny w Poznaniu, gdzie w 1950 r. otrzymał świadectwo dojrzałości.

Ze względu na pochodzenie społeczne (prywatna inicjatywa) nie został dopuszczony do egzaminu wstępnego na Wydział Budownictwa Lądowego Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Poznaniu. W celu zmiany pochodzenia społecznego podjął natychmiast pracę w Oddziale Drogowym PKP w Poznaniu jako robotnik, gdzie po kilku miesiącach pracy na torach powierzono mu funkcję technika z zadaniem planowania i nadzorowania robót torowych.

W 1951 roku, już bez przeszkód, zdał egzamin na Wydział Budownictwa Lądowego WSI w Poznaniu, gdzie w 1954 r. ukończył studia I stopnia (inżynierskie), jak mówi bez wyróżniających ocen, ale przy średniej 4,15 wystarczającej, aby dostać się na kurs magisterski, który skończył dyplomem mgra inż. bud. lądowego w 1956 r. z wynikiem bardzo dobrym.

W rozmowie Jubilat wspomina, że dopiero na studiach magisterskich zasmakował w prawdziwym studiowaniu w poszukiwaniu czegoś nowego, trudnego, zdobytego własną pracą naukową. Zawdzięcza to promotorowi pracy dyplomowej profesorowi Tadeuszowi Kozłowskiemu, który wzbudził u niego te zainteresowania przez dawanie zadań analitycznych wykraczających poza rutynowe zakresy prac dyplomowych. Temu też zawdzięcza nasz Jubilat decyzję starania się w konkursie o miejsce na aspiranturę stacjonarną i konkurs ten wygrał.

Tak więc w wieku 24 lat skończył się Jubilatowi okres młodości; skończył się zdobyciem dyplomu studiów wyższych i wyborem trudnej, ale fascynującej drogi życiowej, drogi akademickiej.

Przekroczenie tego progu życiowego w tak dobrej formie, mimo bardzo trudnych przeciż warunków, o czym wyżej, zawdzięczał Jubilat zapewne nie tylko przyrodzonym przymiotom, ale również i dobrej szkole rodzinnej, co przenika z materiałów niniejszego wydawnictwa.

Do samodzielności akademickiej

Z dyplomem i zaliczoną aspiranturą rozpoczął Jubilat intensywną pracę badawczą na Wydziale Budownictwa Lądowego Politechniki Poznańskiej. Jednocześnie podjął studia zaoczne na Wydziale Matematycznym Uniwersytetu Wrocławskiego, na których zaliczył 4 lata (musiał je przerwać, aby zakończyć pracę doktorską w terminie). W rozmowach podkreśla, jak bardzo przydała mu się zdobyta wiedza matematyczna w dalszych pracach badawczych.

W tym poznańskim okresie rozszerzył i ugruntował swą wiedzę teoretyczną, w zasadzie analityczną (nie było jeszcze komputeryzacji) oraz opanował podstawy badań doświadczalnych w kontekście technik badawczych i mechaniki eksperymentalnej, a także wybrał główny kierunek swych badań dotyczący konstrukcji zespolonych, któremu to kierunkowi został wierny do chwili obecnej. Zdobył też doświadczenie dydaktyczne, a także nawiązał kontakty z krajowymi ośrodkami naukowymi z zakresu budownictwa, a nawet z ośrodkiem w Liège (1972).

W Politechnice Poznańskiej obronił rozprawę doktorską (1965 r.), z tej uczelni habilitował się w Politechnice Wrocławskiej (1972 r.) i tu, w Poznaniu, uzyskał stanowisko docenta etatowego w Katedrze Budownictwa na Wydziale Budownictwa Lądowego. Tak więc w wieku 40 lat osiągnął wielki sukces, zdobywając tak zwaną samodzielność akademicką. Sukces ten jest tym większy, że obok pracy dydaktycznej i naukowej angażował się w tym okresie w prace społeczne związkowe i naukowo-techniczne, a także podjął działalność polityczną w Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej. Tak się kończy okres poznański, gdyż w październiku 1976 roku przechodzi na stanowisko docenta w Instytucie Budownictwa Wyższej Szkoły Inżynier-

skiej w Zielonej Górze z jednoczesnym powierzeniem mu funkcji rektora tej uczelni, najpierw do września 1978 roku, a następnie do września 1981 roku.

Z perspektywy czasu należy uznać tę decyzję za dobrą i dla uczelni, i dla naszego Jubilata.

Okres zielonogórski

Okres zielonogórski to apogeum aktywności prof. Tadeusza Bilińskiego, w której eksponują się takie wyróżniki, jak rektorowanie, kontynuowanie prac badawczych, organizowanie dydaktyki w swej specjalności, działalność społeczna w różnych jednostkach naukowo-technicznych i naukowych, działalność polityczna, w zasadzie sejmowa. Tylko niektóre z tych obszarów będą tu silniej zaakcentowane, chociaż w każdym z nich legitymuje się Jubilat nieprzeciętnymi osiągnięciami.

Akademickie funkcje administracyjne

W Wyższej Szkole Inżynierskiej w Zielonej Górze (do 1996 r.) - Politechnice Zielonogórskiej (1996 - 2001 r.) - Uniwersytecie Zielonogórskim (od 2001 r.) pełnił Jubilat następujące funkcje:

Na szczęblu uczelni:

- Rektor 1976 - 1981
- Prorektor ds. nauczania i wychowania 1984 - 1987 r.
- Przewodniczący Komisji Senackiej ds. Dydaktyki i Wychowania 1984 - 1987 r.
- Przewodniczący Komisji Senackiej ds. Wydawnictw 1987-1990 r.
- Członek Komisji Senackiej ds. Nauki i Rozwoju Kadr Naukowych 1990 - 1996 r.

Na szczęblu wydziału:

- Dyrektor Instytutu Budownictwa i Inżynierii Środowiska (na prawach wydziału) w 1978 r.
- Prodziekan Wydziału Budownictwa i Inżynierii Sanitarnej 1987 - 1990 r.

Na szczęblu instytutu:

- Kierownik Zakładu Konstrukcji Budowlanych 1978 - 1981 r.
- Dyrektor Instytutu Technologii i Organizacji Budownictwa 1984 - 1987 r.

REFERAT JUBILATA PODCZAS KONFERENCJI „KONSTRUKCJE ZESPOLONE”

JUBILEUSZ ZASZCZYLIŁI LUDZIE NAUKI, POLITYKI, GOSPODARKI I BIZNESU

- Dyrektor Instytutu Budownictwa 1996 - 2000 r.
- Kierownik Zakładu Budownictwa Ogólnego i Architektury od 2002 r.

Osiągnięcia i zasługi Jubilata dla Uczelni z pozycji pełnionych funkcji są nie do przecenienia, a do najważniejszych można zaliczyć (Wyd. 40-lecia): „Rozbudowa Uczelni i pozyskiwanie nowych powierzchni laboratoryjnych, dydaktycznych i społecznych, zapewnienie studentom dobrych warunków społecznych, wychowawczych i kulturalnych oraz prawidłowego przebiegu praktyk studenckich, organizacyjne uporządkowanie organów kolegialnych (Senat, Kolegia Rektorskie, Rada Społeczna Szkoły, Rada Szkoły do spraw Młodzieży oraz Komisje Rektorskie)”, a także „uruchomienie nowego kierunku studiów - inżynierii środowiska (1977). W czasie kilkuletnich starań rektora prof. Mariana Miłka o przekształcenie Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Zielonej Górze w Politechnikę Zielonogórską prof. T. Biliński intensywnie współdziałał z Rektorem w kierunku zmiany statusu naszej Uczelni, cel ten osiągnięto w 1996 r. przy wybitnym udziale Jubilata w przeprowadzeniu uchwały sejmowej. Jubilat był inicjatorem i organizatorem unikalnej w skali kraju specjalności dydaktycznej „renowacja budynków i modernizacja obszarów zabudowanych” oraz wdrażania systematycznego organizowania seminariów i zebrań naukowych poświęconych ważnym aktualnym problemom, jak na przykład rewitalizacji. Położył też wielkie zasługi w organizacji współpracy naukowej i dydaktycznej z licznymi ośrodkami naukowymi krajowymi i zagranicznymi oraz organizacjami społecznymi działającymi na rzecz budownictwa. Przyczynił się do ożywienia ruchu studenckiego i życzliwej dla niego pomocy ze strony kadry. Dbał o dobre stosunki z jednostkami gospodarczymi jako partnerami odbierającymi absolwentów i korzystającymi z wiedzy kadry, ale też stawiającymi tej kadry pewne zadania do rozwiązania. Doceniał pracę służb zaplecza administracyjnego oraz technicznego, w tym służb zaplecza dydaktycznego i badawczego (laboratoryjnego). W niektórych działaniach można dostrzec wpływ organizacji uczelni modelu francuskiego jako echo pobytu Jubilata w latach 1982 - 1984

go jako echo pobytu Jubilata w latach 1982 - 1984 z wykładami na uniwersytecie w Oranie (Algeria).

Pozycja naukowa

Pozycję naukową zwykle się ocenia z uwzględnieniem dorobku naukowego publikowanego, osiągniętych stopni i u honorowań naukowych, utworzenia własnej szkoły naukowej, przynależności do akademickich organizacji i ogólnej aktywności akademickiej znanej i uznanej w środowiskach krajowych i zagranicznych, a także prezentowanej etyki akademickiej i osobistego stylu bycia. W mojej opinii Jubilat spełnia te warunki na poziomie wyróżniającym.

Zestawienie liczbowe publikacji Jubilata z podziałem na rodzaje prac i miejsca publikowania przedstawia się następująco:

Ogólna liczba prac opublikowanych 206 pozycji, w tym:

- ❖ Artykuły i rozprawy 134
 - „Archiwum Inżynierii Lądowej PAN” (8)
 - „Inżynieria i Budownictwo” (12)
 - „Przegląd Budowlany” (16)
 - inne czasopisma ogólnopolskie (35)
 - czasopisma zagraniczne (3)
- ❖ Czasopisma uczelniane i branżowe 63 (31 w „Zeszytach Naukowych”)
- ❖ Monografie, książki, podręczniki, skrypty (24)
 - Monografie (3)
 - Książki, podręczniki (5, w tym 2 w języku niemieckim)
 - Skrypty (3) (PWN)
 - Skrypty uczelniane (13)
- ❖ Referaty w materiałach konferencyjnych 48
 - Konferencje Krynickie 14
 - Konferencje „Konstrukcje Zespolone” 5
 - Konferencje zagraniczne 5
 - Różne konferencje krajowe 23
- ❖ Posiada też (współautorskie) patenty (3) i wzór użytkowy (1).

Problematyka tego publikowanego dorobku prof. Tadeusza

Bilińskiego dotyczy szeroko rozumianego budownictwa, jak konstrukcje zespolone głównie betonowe sprężone (główny kierunek badawczy), budownictwo systemowe, organizacja procesów inwestycyjno-budowlanych oraz (co rzadkość) zagadnienia prawa budowlanego. Zdobył bez taryfy ulgowej wszystkie stopnie i tytuły naukowe. Krajowy i zagraniczny autorytet naukowy budował systematyczną pracą badawczą, wykazując w swym dorobku poważne monografie i podręczniki, naukowe rozprawy z podstaw teoretycznych analiz systemów konstrukcyjnych, jak i weryfikacji doświadczalnej przyjmowanych założeń teoretycznych, poważne artykuły w recenzowanych czasopismach o szerokim wachlarzu tematyki budowlanej. Autorytet ten umacniał swoimi wystąpieniami na konferencjach naukowych i naukowo-technicznych oraz w dyskusjach różnych gremiów uczelnianych, jednostek Polskiej Akademii Nauk oraz organizacji naukowo-technicznych i gospodarczych zajmujących się zagadnieniami budownictwa; zostało to udokumentowane w załącznikach 1-7 niniejszej laudacji.

O uznaniu autorytetu Jubilata świadczy też powierzenie mu recenzji rozpraw doktorskich i habilitacyjnych oraz opinii dorobku kandydatów do tytułów i stanowisk profesorskich, a także przyjmowanie funkcji recenzentów rozpraw promowanych przez niego doktorów przez wybitnych profesorów (patrz zał. jak wyżej).

Szczególnym wyrazem uznania dla Jego osoby jest objęcie patronatu przez Przewodniczącego Komitetu Inżynierii Lądowej i Wodnej Polskiej Akademii Nauk nad cykliczną konferencją naukową „Konstrukcje Zespolone” wykreowaną przez Jubilata i umiejscowioną na stałe w WSI, a obecnie Uniwersytecie Zielonogórskim.

Jubilat wypromował 9 doktorów, wzmacniając wyraźnie stan kadrowy kierunku budownictwa, a ponadto dla osób „napływowych” z uczelni pozazielonogórskich stworzył takie warunki, iż stali się „Zielonogórczykami”. Doczekał się też 1 naukowego wnuka po profesorze St. Misztalu.

Dzięki umiejętnej pracy zespołowej stworzył wyrazistą szkołę naukową, zielonogórską szkołę Tadeusza Bilińskiego; charakterystyczną cechą tej szkoły w mojej ocenie jest to, że służy ona swym potencjałem w rozwiązywaniu problemów jakie niesie postęp w dyscyplinie związanej z dziedziną techniki budowlanej, a jednocześnie inspiruje i stwarza zadania dla techniki, by rozwijała się na coraz wyższym poziomie technologicznym. Badania z zakresu konstrukcji zespolonych można uznać za atutowe tej szkoły naukowej.

Nie zdarzyło mi się, abym kiedykolwiek słyszał uwagi krytyczne dotyczące etyki lub stylu bycia Jubilata – natomiast często słyszę o nim z tych pozycji uwagi pochlebne.

Powyższe rozwiązania prowadzą w mojej opinii, do wniosku, że profesor Tadeusz Biliński w zakresie działalności akademickiej należy do wybitnych polskich uczonych w dyscyplinie szeroko rozumianego budownictwa.

Współbrzmi z tym to, iż od 2000 r. został członkiem Komitetu Inżynierii Lądowej i Wodnej Polskiej Akademii Nauk, a od bieżącego roku jest członkiem Rady Naukowej Instytutu Techniki Budowlanej. Był też przewodniczącym Rady Naukowej Instytutu Gospodarki Mieszkaniowej, a od Polskiej Izby Przemysłowo-Handlowej otrzymał wyróżnienie „Złotego kasku z diamentem”. Resort Szkolnictwa Wyższego uhonorował go Medalem Komisji Edukacji Narodowej i tytułem Zasłużony Nauczyciel RP, a Polski Związek Inżynierów i Techników Złotą Odznaką PZITB.

Działalność sejmowa

Działalność sejmowa Jubilata była szczególnie bogata. Był posłem od 1985 r. przez 5 kolejnych kadencji aż do 2001 r. Przez ostatnie 3 kadencje pełnił funkcję przewodniczącego Komisji Polityki Przestrzennej Budowlanej i Mieszkaniowej, w której działał z wielkim zaangażowaniem z korzyścią dla budownictwa.

W latach 1996 – 2001 był członkiem Delegacji Parlamentarnej RP do Zgromadzenia Parlamentarnej Rady Europy.

Był członkiem Parlamentarnej Kluby Sojuszu Lewicy Demokratycznej, członkiem jego prezydium.

Zrezygnował z kandydowania na posła do 6 kadencji, co było, według mnie, szczęśliwą decyzją.

Moje środowisko naukowe oceniło pozytywnie działalność poselską Jubilata. Potwierdzają to w mojej ocenie, załączone materiały fotograficzne oraz fakt, że na koniec kadencji został uhonorowany przez Prezydenta RP Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą, oraz bezprecedensowym uznaniem w postaci „Pucharu fair play” od Sejmowej Komisji Polityki Przestrzennej, Budowlanej i Mieszkaniowej, w skład której wchodzi przedstawiciele wszystkich klubów poselskich. Niewątpliwie wielką jego zasługą jest sprawne przeprowadzenie legislacyjne w sejmie uchwały o powołaniu Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Honory

W ciągu swojej ponad 50 letniej działalności naukowej, społecznej i politycznej został uhonorowany i wyróżniony wieloma odznaczeniami i nagrodami.

Łącznie z wymienionymi uprzednio uzyskał:

- dwa Krzyże (srebrny i złoty),
- wszystkie 3 Ordery OP,
- osiem medali,
- siedemnaście różnych odznak miast, ziem, instytucji i stowarzyszeń, a w tym siedem złotych,
- siedem tytułów honorowych,
- osiem nagród Ministra Szkolnictwa Wyższego, w tym jedną specjalną i dwie pierwszego stopnia,
- nagrodę specjalną Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa,
- nagrodę specjalną Ministra Infrastruktury.

Jubilat (prawie) prywatnie

Przy przedstawianiu osobowości Profesora Tadeusza Bilińskiego nie podobna pominąć pewnych zdarzeń i sfery jego działalności o dużym stopniu prywatności; jest ich dość dużo, ale z konieczności ograniczę się tylko do tych, które wydają mi się najciekawsze lub dla osobowości Jubilata najbardziej charakterystyczne (w poprzednim tekście lub ilustracjach już się też takie znajdują).

Mało kto wie, że Jubilat był wieloletnim dawcą krwi (ARH dodatni). Był stałym dawcą dla członków rodziny, znajomych i kolegów z pracy. Brał udział w wielu akcjach; łącznie oddał

JUBILATOWI DZIĘKUJE JM REKTOR A DO ŻYCZEŃ DOŁĄCZA KWIATY I UPOMEK

UROCZYSTOŚCI JUBILEUSZOWE ZAKOŃCZYŁO SPOTKANIE TOWARZYSKIE

około 10 litrów krwi (nr leg. 10802).

W młodości był czynnym sportowcem. Chociaż brał udział w wielu grach zespołowych, to przede wszystkim uprawiał lekkoatletykę, zwłaszcza skoki wzwyż. Rekord życiowy 186 cm – dzisiaj to może niewiele, ale kilkadziesiąt lat temu to był wynik! Uprawiał też taternictwo – zdobył Białą Górkę i Oznakę Turystyczną.

Przez 2,5 roku śpiewał w chórze „Poznańskich Słowików” Stefana Stuligroza, a także w harcerskim chórze „Ośmiu Bąków” – również pod batutą Stefana Stuligroza. Od tego czasu pozostało mu zamiłowanie do muzyki kościelnej i w ogóle muzyki poważnej.

Piełęgnuje życie rodzinne – rodzina i więzi rodzinne dla niego to najważniejsze sprawy osobiste. Bardzo serio i zobowiązująco traktuje koleżeństwo.

Ma duże poczucie humoru, lubi cięte inteligentne riposty, lubi opowiadać dowcipy, unika jednak niecenzuralnych w jego ocenie (stare wychowanie), trzymając klasę, by nie gorszyć młodzieży i pań, chociaż zdaje sobie sprawę z rozluźnienia zwyczajów.

Pisze wiersze, raczej do szuflady. Tak robi chyba większość profesorów. Pozwolił mi zajrzeć do schowka i spodobały mi się dwa.

1

Zachód słońca
i człowiek w zadumie
O czym myśli
Sam nie wie
O czym marzy

Powiedzieć nie umie
Ale czy to ważne
Gdy człowiek w zadumie!

2

Czy mogę Ciebie porównać
Do szczęścia minionych lat
To chyba niemożliwe
To nawet bezsensowne
Dziewczyno moja
Dzisiejszego dnia.

Zaiste, na temat tych dwóch krótkich wierszy można by napisać rozprawkę na temat ściśle literacki, jak i na temat pewnych cech Autora.

Pewne przesłania osobowości naszego Jubilata można znaleźć też w listach jego znajomych, przyjaciół, a nawet byłych studentów. Przypadkowo przeczytałem przesympatyczny list studenta, potem współpracownika i przyjaciela Jacka Wałkowskiego i dostrzegłem tam akapit dotyczący tego, że prof. T. Biliński był zagorzałym palaczem. Walczył z tym nałogiem twardo i długo, bez efektu – a w pewnym momencie rzucił palenie raptownie i skutecznie!

Daleko do mety

Tak w wielkim skrócie przedstawia się osobowość i dokonania Jubilata na siedemdziesiąt rocznicę Jego urodzin.

Tym naszym uroczystym jubileuszowym spotkaniem czcimy Profesora Tadeusza Bilińskiego jako jednego z wybitnych przedstawicieli technicznego środowiska akademickiego w naszym kraju w dyscyplinie budownictwo.

Tą naszą akademicką uroczystością honorujemy wybitnego profesora, naukowca, wychowawcę kilku pokoleń młodzieży studenckiej i adeptów nauki, społecznika, polityka, mądrego człowieka wielkiej osobistej kultury.

Czynimy to ze świadomością, że **Prof. zw. dr hab. inż. Tadeusz Biliński** całą swoją działalnością akademicką znaczną niewątpliwymi sukcesami, a przy tym wspieraną wybitnymi osiągnięciami w pracy społecznej i politycznej zasłużył się wielce polskiej nauce, własnej uczelni i zielonogórskiemu regionowi.

Czcigodny Jubilate, Drogi Profesorze,

Dziękujemy Ci za to wszystko, co zawdzięcza Tobie nasza nauka i technika, Twoja Uczelnia i Twój Region oraz Ci wszyscy, którzy mieli możliwość i zaszczyt z Tobą pracować.

Wyrażamy nadzieję, a nawet pewność, że to nie koniec. Jesteśmy przekonani, że będziesz dalej czynnym profesorem, wychowawcą, społecznikiem, osobą, która będzie wpływać na zachowanie polityków.

Ufamy, że będzie Cię w tym wspierać pani profesor Elżbieta, Twoja małżonka z ostatniej fotografii tej laudacji.

Niech Opatrzność darzy szczególną opieką Ciebie oraz Twoich najbliższych i niech przesuwa na długie, długie jeszcze lata metę Twojej aktywności.

Jan Kmita*

* prof. Jan Kmita jest pracownikiem Politechniki Wrocławskiej i jej byłym rektorem

PROFESOR MICHAŁ KISIELEWICZ W AKADEMII

Informujemy z przyjemnością, że kolejny nauczyciel akademicki Uniwersytetu został wybrany członkiem komitetu „branżowego” PAN. Środowisko matematyków polskich wybrało **prof. Michała Kisielewicza** na swojego reprezentanta w Komitecie Matematyki Polskiej Akademii Nauk na kadencję 2003-2006. Jak podkreśla

pismo przewodniczącego Wydziału III PAN, stało się to głównie dzięki zaangażowaniu nominata i jego szczególnego wkładu w dorobek i osiągnięcia Komitetu w minionej kadencji.

Gratulujemy!

ap